

Phần 7

Màn ẩm thực do nhóm thợ gia chánh đảm nhiệm thành công. Mọi người ăn uống vui vẻ, bởi vì họ được giám đốc chiêu đãi nhiệt tình. Ăn ngon xong, họ sẽ thưởng thức hương vị độc đáo của ly cà phê Ban Mê.

Thực hiện đúng lời hứa của mình, Nhật Thanh mời hết bạn bè đến tiếp đãi nhóm bạn của Thùy Dương.

Bên ly cà phê dưới ánh đèn huyền ảo trong một phong cảnh hữu tình, khúc tình ca trôi lên ru hồn người theo từng giọt đắng.

Từng giọt cà phê như từng nốt nhạc chơi vui. Giọng Nhật Thanh êm ái:

- Thùy Dương! Hãy quên đi những phiền não của cuộc sống. Hãy tận hưởng từng ngụm cà phê như uống vào lòng những mật ngọt của tình yêu.

- Mỗi người trong chúng ta đều phải nếm đủ mọi hương vị đắng cay chua chát mới đúng nghĩa của một kiếp người.

- Thật ra trong cuộc sống, ta chỉ cần sống đúng nghĩa, đừng đánh mất chân giá trị của mình bất cứ hoàn cảnh nào.

- Dù được sống trong môi trường và nền giáo dục phương Tây, nhưng em luôn nghĩ rằng mình đã và đang mang trong người dòng máu đỏ da vàng, em muốn sống ở đây.

Đột nhiên, Thùy Dương nói tâm nguyện của mình:

- Em biết mẹ luôn muốn trở về quê cha đất tổ, nhưng mẹ lại sợ ảnh hưởng đến tương lai của em, nên mẹ cứ chần chừ.

- Anh rất hạnh phúc khi được sống bên em.

- Em còn có nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành. Minh chưa thể kết hôn được đâu, Nhật Thanh.

- Tại sao? Hay là em không yêu anh, Thùy Dương?

Thùy Dương nhìn thật lâu vào mặt Nhật Thanh:

- Nhật Thanh! Nếu em không yêu anh, em đâu cần phải lặn lội về đây tìm anh.

- Nhưng sao em lại lưỡng lự hả?

- Em có một tâm nguyện chưa thành.

- Anh có thể làm gì cho em?

- Anh sẵn sàng tự nguyện hả?

Nhật Thanh gật đầu:

- Dù có nhảy vô dầu sôi lửa bỏng, anh cũng không từ chối.

- Không ai bắt anh làm việc tổn hại đâu. Anh chỉ cần đi với em pha màu cho em là đủ.

- Ý em là...

- Em muốn thu tất cả những nét đẹp của rừng núi Tây Nguyên vào những bức họa của mình, sau đó...

- Sau đó thì sao?

- Mở cuộc triển lãm tranh mang chủ đề “Màu xanh Cao nguyên”.

Nhật Thanh vỗ tay:

- Hay lắm! Anh ủng hộ em!

Thùy Dương mỉm cười, nụ cười hạnh phúc:

- Vậy thì sáng mai, chúng ta bắt đầu thực hiện đi.

- Xin tuân lệnh bà xã!

Thùy Dương nhún vai:

- Chưa cưới được người ta mà gọi bà xã rồi. Có sớm lắm không đó?

- Anh tập gọi cho quen thôi mà. Từ nay, chúng ta cứ gọi nhau như thế nhé.

Thùy Dương nguýt yêu:

- Anh đừng có khôn quá nghe.

- Không! Anh sẽ mãi là một tên khò trong mắt em.

- Một tên khò quý quyết phải không?

- Sao lại nói anh như thế. Anh phải phạt em mới được.

- Phạt em?

- Phải! Anh sẽ phạt em bằng một nụ hôn.

Thùy Dương lo sợ:

- Ở đây hả?

- Phải!

- Người ta sẽ cười mình đó.

- Không ai có thời gian để cười mình đâu. Em xem kìa! Mỗi người, ai cũng say mê với tâm sự riêng của mình. Chúng ta hãy sống, hãy yêu nhau như yêu Cao nguyên xanh mãi của chúng ta đi.

Thùy Dương bỗng thấy mình áp áp giữa đêm Cao nguyên đầy sương lạnh. Hương vị cà phê cùng vòng tay nồng ấm của người tình đã đưa hồn cô vào niềm hạnh phúc vô bờ.

Tử Phương nhìn người con trai đối diện với mình bằng nhiều thiện cảm. Một dáng vấp khỏe mạnh, một vàng trán cương nghị, một đôi mắt sâu đen nằm dưới đôi lông mày rậm. Tất cả những nét đẹp đó hội đủ một điều kiện cho Tử Phương hâm mộ.

- Anh rất Việt Nam.

Chí Bảo cười:

- Bởi vì tôi chính là người Việt Nam mà.

Tử Phương liền thoáng:

- Thế như tôi ở nước ngoài thì không thể là người Việt Nam sao?

- Tôi không có quyền phủ nhận điều đó.

- Anh đang sống độc thân à?

- Phải.

- Thế anh có người yêu chưa?

- Tử Phương hỏi điều đó để làm gì?

Tử Phương hơi thẹn nhưng cô chống chế:

- Tò mò!

Chí Bảo bật cười:

- Về điểm này thì tôi chịu thua. Bởi vì ai cũng có cả, và không ai có thể cưỡng lại sự tò mò của bản thân mình.

- Anh có vẻ rộng lượng quá. Vậy anh chắc không hẹp hòi mà không trả lời câu hỏi của tôi chứ?

- Cô đã bắt buộc, tôi chẳng thể dừng rồi.

- Vậy anh nói đi? Tôi chờ nghe nè.

- Tôi... tôi...

Thấy Chí Bảo ngập ngừng, Tử Phương động viên:

- Cố lên! Mạnh dạn lên! Trả lời nhanh đi! Có người yêu chưa?

- Có!

Tiếng “có” của Chí Bảo như một ly nước lạnh tạt vào mặt Tử Phương. Cô hơi choáng váng rồi cũng lấy lại bình tĩnh. Giọng Chí Bảo ngập ngừng:

- Nhưng...

- Nhưng sao hả anh?

- Có mà vẫn như chưa.

Tử Phương Ngạc nhiên:

- Anh lẩn thẩn quá! Có là có, không là không! Đâu có thể là có mà vẫn như chưa hả?

- Có, có nghĩa là tôi có yêu một người, còn không là người ta chưa yêu tôi, cô nương ơi? Có gì đâu mà khó hiểu.

Tử Phương bật cười:

- Thì ra là thế! Yêu đơn phương à?

Chí Bảo không đáp, anh nâng ly cà phê lên hớp từng ngụm và nói như tâm sự với ly cà phê đắng.

- Hãy để quá khứ chìm vào trong quá khứ, đừng khơi dậy làm gì. Cũng giống như ly cà phê pha chế xong, nếu không uống được thì cũng đừng nên hâm nóng lại. Nó sẽ đắng lắm.

- Anh chắc rằng rất sành điệu về cà phê.

- Còn thua Nhật Thanh mấy bậc.

- Sánh làm sao với ông vua cà phê đó.

- Dù không sánh được với Nhật Thanh, nhưng tôi cũng có cái thú thưởng thức. Tôi không xem cà phê là một món giải khát đơn thuần, mà còn là một cả nghệ thuật sống.

- Khi ta uống được một ly cà phê ngon hảo hạng, ta sẽ cảm thấy cuộc sống đầy hương vị. Còn hợp phải một ly cà phê nhạt nhẽo, cuộc sống của chúng ta sẽ buồn chán lắm.

- Tử Phương cũng rất sành sỏi về nghệ thuật của món cà phê.

- Tò mò, tìm hiểu thôi. Trước khi về Việt Nam, tôi cũng đã cùng một số bạn bè trao đổi ý kiến, tranh luận rồi đồng tình nhiều điều về vấn đề này.

- Cô đã đúc kết được điều gì?

- “ĐỪNG nhìn đời bằng ly độc dược, mà hãy nhìn đời bằng một ly cà phê tuyệt hảo”.

- Hay lắm! Chân lý đó không phải ai cũng đều được. Chỉ có những ai thoát được hỉ, nộ, ái, ố mới thông suốt mà thôi.

- Nếu con người ta có thể “luyện công” đến mức thượng thừa, thì con người mình cũng có thể giác ngộ được khi ép mình tinh luyện.

- Tử Phương cũng lạc quan quá!

- Ai bi quan với cuộc sống thì người đó tự hủy diệt ước mơ và tương lai của chính mình.

- Hôm nay được gặp Tử Phương, được làm bạn với Phương, quả là điều may mắn. Tôi đã ngộ ra được một điều.

- Điều gì? Anh có thể giải quyết cho sự tò mò của tôi, có được không?

- Được thôi! Đừng hủy hoại những ước mơ mà hãy nuôi dưỡng nó trong mọi hoàn cảnh.

Tử Phương chột buồn. Cô ơ hờ hỏi:

- Với như anh thì tôi có thể nuôi dưỡng được ước mơ của mình sao?

Chí Bảo vẫn vô tình:

- Được! Ai trong mỗi người chúng ta đều có quyền giữ lấy ước mơ của mình mà.

- Anh nhìn kia...

Tử Phương reo lên rồi đưa tay chỉ lên bầu trời. Chí Bảo cười:

- Cô cũng tin rằng khi sao rơi, ta có thể gửi theo nó một lời cầu nguyện sao?

- Phải! Tôi rất thường làm như thế.

- Vậy thì Tử Phương vừa cầu nguyện điều gì?

- Tôi cầu cho hạnh phúc đến với mọi người.

- Một lời cầu chúc thánh thiện!

- Không thánh thiện đâu, bởi vì trong đó có tôi mà.

Chí Bảo nhắm mắt:

- Cầu cho lời cầu nguyện của Tử Phương sẽ thành sự thật, để cả hai chúng ta đều hạnh phúc.

Tử Phương cũng nhắm mắt theo anh. Cô mong lời cầu nguyện của mình sẽ bay xa, bay cao để hạnh phúc sẽ đến được với con người.

Vừa tờ mờ sáng, Nhật Thanh đã vác giá vẽ xách luôn các lọ màu theo Thùy Dương lên núi. Thùy Dương tung tăng vừa đi vừa hát phía sau lưng anh:

“Con chim konia hay hót...”

Nhật Thanh nhắm mắt:

- Thùy Dương ơi! Em đừng có hát nữa.

Thùy Dương ngạc nhiên:

- Sao thế? Em nghe các ca sĩ bảo là buổi sáng luyện thanh rất tốt mà.

Không dám phê bình giọng hát của Thùy Dương, Nhật Thanh tránh né:

- Anh không hiểu rành về môn nghệ thuật này, nhưng anh chỉ sợ em lấy hơi mà luyện đến đuối sức thì sức đâu mà leo lên núi.

Thùy Dương cười khi:

- Anh, quan tâm thiệt hả?

Nhật Thanh dừng lại đối diện Thùy Dương:

- Hỏi anh câu đó, không sợ anh buồn sao?

- Em thật lòng mà.

- Nếu đã thật lòng thì phải hiểu tâm chân tình của anh chứ? Sao lại...

Thùy Dương dẫu môi lên nũng nịu:

- Em xin lỗi!

Rồi cô kéo tay anh:

- Chúng ta đi nhanh lên kéo không kịp đó.

- Em muốn vẽ gì mà bắt anh phải trèo lên núi lúc này hả?

- Em muốn thấy toàn cảnh Cao nguyên lúc bình minh. Mặt trời vừa nhô lên trên mặt đất, những tia nắng đầu tiên tràn ngập khắp bầu trời, những bông hoa trà trắng muốt, mịn màng nở rộ khắp đồi.

- Anh chịu thua ý tưởng của em luôn. Không biết trước khi triển lãm tranh, em còn nghĩ ra bao nhiêu chủ đề nữa?

- Tây Nguyên bao la, hùng vĩ, biết bao la nét đẹp mà chúng ta chưa nhìn thấy. Chẳng hạn như trên đồi trà và cà phê của anh, những cô gái thôn bản vận những chiếc váy nhiều màu sắc, lưng đeo những chiếc gùi truyền thống thoăn thoắt hái trà. Đó cũng là nét đẹp độc đáo của vùng cao. Và còn nhiều nhiều nữa...

- Em định không đi nữa sao mà đứng đó “thuyết pháp” hả?

Thùy Dương nhìn về phía trời Đông. Vầng hồng ửng đỏ những sáng mây. Cô hỏi hả:

- Sắp bình minh rồi. Nhanh lên anh!

Thùy Dương vừa đi vừa chạy khiến Nhật Thanh lo lắng:

- Thùy Dương! Coi chừng té đó!

Nhật Thanh cố mang cái giá vẽ chạy theo Thùy Dương. Anh cũng không muốn làm mất đi niềm hứng thú, say mê hội họa của cô.

Hai người đã lên đến đỉnh, Thùy Dương hỏi thúc:

- Nhật Thanh! Anh căng giá vẽ đi. Để em pha màu.

- Anh làm ngay!

Giá vẽ vừa căng xong thì ông mặt trời cũng nhô lên khỏi sáng mây. Toàn cảnh Cao nguyên rực rỡ dưới nắng vàng của ánh thái dương hiện ra. Thiên nhiên lộng lẫy như một bức tranh sơn thủy.

Nhật Thanh thầm công nhận ý tưởng của Thùy Dương thật tuyệt vời. Nghệ sĩ có khác người thường, tâm hồn và ý tưởng sáng tạo của họ thật độc đáo.

Thùy Dương không để lỡ cơ hội. Cô bắt tay vào việc ngay. Chiếc cọ trong tay cô như một chiếc đũa thần. Từng nét từng nét hiện lên trên khung vải. Toàn cảnh Cao nguyên được cô thu nhỏ vào khung vải không khác gì cảnh thật ngoài trời.

- Quả là thiên tài!

Nhật Thanh xuýt xoa khen ngợi:

- Không ngờ qua bàn tay thiên phú của em, tất cả cảnh vật. đã được em thu nhỏ lại một cách tài tình. Bái phục! Bái phục!

- Đừng có khen ngợi em quá như thế. Chẳng qua mỗi người một biệt tài thôi. Khả năng đã có từ bẩm sinh rồi, không ai mà giống ai cả.

- Biết rằng thế, nhưng cũng phải cho anh tỏ chút lòng hâm mộ chứ.

Thùy Dương vừa tô vẽ màu sắc cho bức tranh vừa nói:

- Như vậy thì anh cũng bắt em phải tỏ lòng hâm mộ anh phải không?

- Anh đâu có tài năng gì mà bắt em hâm mộ hả?

- Sao lại không? Tuổi trẻ tài cao. Anh là một doanh nhân trẻ thành công trên lĩnh vực kinh doanh, ý tưởng, sáng tạo còn tuyệt vời hơn. Khu du lịch sinh thái

của Tây Nguyên đã xuyên qua lục địa đến với du khách trên thế giới. Thành công, đại thành công...

Nhật Thanh mỉm cười:

- Em thôi phòng quá vấn đề rồi Thùy Dương.

- Em nói thật mà!

- Chúng ta cứ hai người “mèo khen mèo dài đuôi” mãi, không khép lại làm trò cười cho thiên hạ đó.

Thùy Dương cũng cười theo anh:

- Anh nói nghe cũng phải. Vậy anh cũng đừng có khen em nữa, bởi vì dân gian có câu “thương ai thương cả đường đi, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng”.

- Vậy thôi! Mình nói chuyện của riêng nữa thôi, đừng nhắc đến chuyện bao đồng nữa.

- Chuyện riêng của mình là chuyện gì hả?

Nhật Thanh gãi tai mình:

- Thì chuyện anh nói hôm nọ đó.

- Là chuyện gì? Em quên mất rồi.

Nhật Thanh giận dỗi:

- Chuyện như thế mà em quên thì chứng tỏ em đâu có quan tâm đến anh.

Thùy Dương buông cọ xuống. Cô vừa ngấm thành quả của mình vừa vuốt ve Nhật Thanh:

- Đừng có trẻ con mà giận dỗi như thế, Nhật Thanh. Chúng ta còn nhiều chuyện phải làm. Nếu không thì sẽ không có cơ hội mở cuộc triển lãm tranh tại vùng cao này đâu.

Nhật Thanh chợt buồn:

- Sau cuộc triển lãm rồi em có còn ở lại Việt Nam không?

- Em phải về bên ấy, nếu không mẹ sẽ buồn lắm.

- Như vậy là chúng ta phải xa nhau nữa sao? Thùy Dương! Em có thể vì anh mà...

- Em hiểu lòng anh: Nhưng...

Nhật Thanh hồi hộp:

- Nhưng sao hả Thùy Dương?

- Dù mẹ có ý về Việt Nam định cư, nhưng thủ tục vẫn còn dài dòng lắm. Hiện tại thì chưa thể.

- Như vậy anh cũng còn hy vọng, có một chút niềm tin còn hơn là không có.

- Anh nói nghe sao tội nghiệp quá. Em nghĩ là...

Nhật Thanh đưa tay:

- Đừng nghĩ đến chuyện gì khác hơn cả. Hãy nghĩ chúng ta yêu nhau sẽ cùng nhau vượt qua mọi khó khăn để đi đến bến bờ hạnh phúc.

- Nhật Thanh! Chúng ta hãy cùng nhau giữ lấy niềm tin, giữ cho nhau một tình yêu bền lâu, chung thủy.

- Thùy Dương! Anh luôn vững tin ở tình em.

- Nhật Thanh! Em cũng như anh, em tin ở tình yêu của chúng ta.

Nhật Thanh thúc giục:

- Nắng lên cao rồi. Chúng ta về thôi, Thùy Dương ơi!

- Tranh đã khô màu rồi. Chúng ta cùng về. Anh còn nhiều công việc nữa. Chuyện ngoài cửa hàng còn một số vấn đề cần giải quyết nữa.

- Vấn đề gì vậy anh?

- Chỉ là phải kiểm tra theo dõi lượng thu mua để có đủ sản phẩm giao theo hợp đồng với di Thùy Trâm.

- Theo em biết, lượng sản phẩm được tiêu thụ bên ấy rất nhiều. Mẹ em rất vui vì vừa có lợi nhuận kinh doanh, vừa có thể giúp cho cà phê và trà ở Việt Nam không bị mất giá.

- Nếu bất cứ người Việt Nam ở nước ngoài cũng đều có tấm lòng hướng về đồng bào về đất nước của mình như di Thùy Trâm, thì lo gì, Việt Nam ta không bền vững về kinh tế và mọi mặt khác.

- Theo em biết, không chỉ riêng mẹ em mà tất cả kiều bào đều cùng có một tấm lòng.

Đường lên núi đá dễ dàng vượt qua thì lúc xuống núi càng dễ dàng hơn. Cả hai cứ mãi miết trò chuyện mà quên cả nắng trưa đổ xuống đầu.

Khu du lịch tung bừng nhộn nhịp đón du khách khắp nơi về Tây Nguyên dự triển lãm. “Nét đẹp vùng cao” đến với cuộc triển lãm này du khách có cảm giác như mình đang sống như một dân cư giữa bản thôn miền núi.

Những căn nhà rông nguyên bản của người dân tộc được dựng lên. Các cô gái dân tộc đang ngồi với khung cửu dệt những tấm vải thổ cẩm mang những nét hoa văn độc đáo. Một phiên chợ náo nhiệt bán những sản phẩm miền núi đầy thú vị.

Nổi bật nhất là khu triển lãm tranh của Thùy Dương. Những bức tranh độc đáo mang tính nghệ thuật cao đã thu hút du khách tham quan.

- Bức tranh này thật đẹp, thật ấn tượng!

Cô gái ngắm bức tranh “Bình minh trên non cao” trầm trồ khen ngợi. Cô gái bên cạnh tranh cãi:

- Bức tranh này linh động hơn, nét họa điêu luyện hơn. Bỏ nhìn xem nè! Một con đường cong cong bên sườn núi, một chiếc cầu bắc ngang dòng suối đi qua rừng trúc, và thú vị hơn một người đang nằm ngủ trưa giữa thiên nhiên gió mát. Thật bình minh, thật thơ mộng!

- Nhưng bức tranh này sống động hơn. Toàn cảnh Tây Nguyên trong buổi sáng đẹp trời thật sống động bởi nét họa điêu luyện của bàn tay họa sĩ.

Nhật Thanh nhìn Thùy Dương hân hoan:

- Thùy Dương! Em thành công rồi. Tranh của em đã đi vào lòng người bởi tâm chân tình của em rồi đó.

- Nhật Thanh! Em đã nói rồi. Anh đừng có khen em hoài như thế. Chúng ta cứ tự tăng bốc nhau không khéo sẽ phát sinh lòng tự mãn đó.

- Anh quên! Nhưng mà không hiểu sao trong lòng anh cứ muốn khen em hoài khen mãi.

- Tại vì yêu quá đi thôi đó. Không hiểu sao?

Tử Phương len vào. Gương mặt cô dù mệt mỏi nhưng không kém phần rạng rỡ. Tội nghiệp cho Tử Phương, đoàn khách du lịch đã về Mỹ nhưng cô tình nguyện ở lại với Thùy Dương. Cô muốn giúp Thùy Dương hoàn thành tâm nguyện của mình.

- Tử Phương! Bỏ có mệt lắm không?

Tử Phương vừa vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán vừa đáp:

- Mệt nhưng vui lắm!

- Có phải vui là gì có anh Chí Bảo ở kề bên phải không?

Tử Phương đỏ mặt:

- Đâu có! Mình và anh ấy đâu có gì đâu.

- Không có gì sao mà đỏ bừng cả mặt thế?

- Tại... tại...

- Bỏ đừng nói là tại vì trời nắng nghe. Đừng có quên bây giờ là ban đêm, trời hơi lạnh đó.

Nhật Thanh can ngăn:

- Thùy Dương! Em đừng có trêu chọc Tử Phương nữa, không khéo cô ấy bỏ về Mỹ thì em mất bạn đó.

Thùy Dương quýnh quýnh:

- Không... Em không có ý đó đâu. Em chỉ muốn tạo một sự tốt đẹp cho cả hai thôi.

Tử Phương thở dài:

- Không phải những chuyện mình muốn là có thể đạt được. Vì thế mà ông trời bày ra cái chuyện nợ duyên, khiến xui cho duyên tình tan vỡ.

- Tử Phương! Mình hiểu tâm sự của bạn. Nhưng đời đâu có ai mà học được chữ ngờ. Có người được yêu nhưng lại không vuông tròn hạnh phúc, có kẻ chưa yêu thì chưa hẳn đã đau sâu.

- Thùy Dương đừng an ủi mình mà. Mình chịu đựng được mà.

Nhật Thanh động viên:

- Tử Phương! Em đừng buồn và nản lòng. Anh tin Chí Bảo là người rất chí tình chí nghĩa. Anh ấy sẽ hiểu được tấm chân tình của em thôi.

- Hiểu thì sao? Không hiểu thì sao? Chính vì anh ấy chí tình chí nghĩa, nên anh ấy không thể đáp lại tình em.

Nhật Thanh ngạc nhiên kêu lên:

- Tử Phương? Em nói thế có nghĩa là sao hả?

- Anh ấy đã yêu.

- Yêu ai hả?

- Yêu một người không hề yêu anh ấy.

Nhật Thanh càng ngạc nhiên hơn:

- Có chuyện đó nữa hay sao? Sao từ trước đến nay, anh không hề nghe Chí Bảo nói.

Rồi Nhật Thanh trách Chí Bảo:

- Anh này thiệt tệ! Chuyện như thế mà kín như bưng, không hề tâm sự với bạn bè gì cả. Biết đâu mình có thể giúp anh ấy điều gì.

- Anh không thể giúp được gì cho anh Chí Bảo cả:

- Hả? Tử Phương! Em nói sao? Em biết chuyện này à?

- Anh...

Tử Phương kịp đưa tay chặn miệng mình lại. Suýt chút nữa cô đã nói ra cái điều không nên nói trước mặt Thùy Dương. Không, hãy để cho Thùy Dương sống mãi trong niềm hạnh phúc của mình, đừng làm vẩn đục những ước mơ trong sáng, tươi đẹp của Thùy Dương.

- Anh sao hả?

Nhật Thanh thúc giục. Tử Phương cũng nhanh trí ứng phó:

- Anh không thể giúp gì cho anh ấy cả. Em chỉ nói thế thôi. Thôi, em chạy lại họp chợ à. ở đó vui lắm!

Tử Phương thoát một cái đã biến mất. Nhật Thanh nhìn Thùy Dương lắc đầu:

- Tử Phương còn nhanh hơn con sóc rừng nữa.

- Tử Phương mà biết anh nói thế, nó sẽ không tha cho anh đâu.

Nhật Thanh giả vờ sợ hãi:

- Em đừng nói cho Tử Phương biết nghe:

- Anh sợ lắm! Anh sợ móng tay của đàn bà con gái lắm.

Thùy Dương bật cười khi thấy Nhật Thanh co rúm lại. Thấy Thùy Dương vui, Nhật Thanh cũng vui lây. Anh siết nhẹ bàn tay xinh của cô:

-Thùy Dương! Chúng ta sẽ mãi giữ lấy nụ cười hạnh phúc của hôm nay nhé.

Thùy Dương gật đầu. Ánh mắt cô gợi trao anh bao nhiêu ước hẹn. Nhật Thanh xúc động khôn cùng trước tâm tình của người yêu. Mặc cho bao du khách xoay quanh, anh cúi xuống hôn lên đôi mắt long lanh sóng nước tình nồng của người yêu.

- Thùy Dương! Anh sẽ mãi giữ chặt em trong tay mình. Anh sẽ mãi giữ tình yêu chúng ta như giữ mãi màu xanh Cao nguyên bất tận.

Thùy Dương cảm nhận tấm chân tình của anh. Cô nép chặt vào anh như muốn cùng anh chia sẻ niềm khát vọng.

Xa xa, một ánh mắt bốc lửa oán hờn đang nhìn về phía hai người. Lòng cô dấy lên bao căm phẫn:

- Không! Các người không thể sống hạnh phúc trên nỗi đau khổ của ta. Diễm Quyên này không dễ dàng chịu thất bại. Không... Mình không thể mất Nhật Thanh được Thùy Dương nhất định phải về nơi cô ấy đến, Nhật Thanh phải là của mình, của riêng mình thôi.

Trong lòng Diễm Quyên hình thành một kế hoạch táo bạo. Cho hay yêu hận thật đáng sợ vô cùng.

Cuộc triển lãm “Nét đẹp Tây Nguyên” kết thúc. Thùy Dương nhận được nhiều lời khen ngợi và sự ủng hộ của nhiều người. Thành công là thế, nhưng cô rất buồn vì mình sắp rời Việt Nam.

Nhật Thanh đang vui. Cô không muốn quyết định của mình làm ảnh hưởng đến anh. Nhưng cô vừa nhận được điện thoại của mẹ, nội dung cuộc trao đổi khiến cô băn khoăn lo lắng:

- Alô. Con Thùy Dương đây. Mẹ có khỏe không?

Giọng mẹ có vẻ là lạ:

- Mẹ thấy trong người hơi mệt.

Thùy Dương hoảng hốt:

- Mẹ! Mẹ có đến bác sĩ không?

- Có! Mẹ đã đi rồi.

- Thế bác sĩ bảo sao hả mẹ?

- Thì cũng như lần trước. Bác sĩ bảo mẹ vẫn bị suy tim như trước.

- Mẹ! Không phải là sau lần về Việt Nam mẹ đã khỏe lại rất nhiều, và hầu như không còn bệnh tật nữa mà.

- Có lẽ mẹ nhớ con và...

- Và thế nào? Mẹ nói đi! Con sẽ về ngay.

- Ba con...

- Ba con sao hả mẹ?

- Ông ấy muốn trở về với chúng ta.

Thùy Dương hét lên trong máy:

- Không. Ông ấy đã bỏ rơi chúng ta, mẹ không thể chấp nhận được. Con sẽ về ngay.

- Cô là Thùy Dương, một họa sĩ từ nước ngoài về đã thành công trong việc phác họa một Tây Nguyên hùng vĩ thơ mộng và giàu tiềm năng?

Một người đàn ông bước đến cắt ngang dòng hồi tưởng của Thùy Dương:

- Vâng! Chào ông! ông đây là...

- Một người rất đam mê hội họa và tôi rất ngưỡng mộ những bức họa của cô.

- Cám ơn ông! Nhưng tôi nghĩ chắc là ông đến đây không chỉ có thế. Ngoài lời khen ngợi, ông còn điều gì nữa cần đến tôi. Ông cứ đi thẳng vào vấn đề đi.

Người đàn ông gật gù:

- Cô quả là một người con gái thông minh, nhạy bén. Tôi thích sự thẳng thắn của cô.

- Ông có thể cho tôi biết ông là ai không? Tìm tôi có mục đích gì?

Người đàn ông tỏ ra sành sỏi trong giao tiếp. Ông khẽ nhếch môi cười:

- Xin lỗi vì đã làm phí thời giờ của cô. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Bá Thông. Tôi là một Việt kiều vừa từ Úc về. Tôi sắp trở về bên ấy. Tôi muốn có một bức tranh về nét đẹp Tây Nguyên để đem về bên đó. Cô có thể giúp tôi không?

- Thưa ông, xin lỗi ông, vì tranh của tôi không còn bức nào cả.

- Ô! Đáng tiếc quá! Nhưng tôi nghĩ cô có thể vẽ cho tôi một bức khác. Là một họa sĩ tôi nghĩ điều đó đối với cô không phải là khó khăn chứ.

- Thưa ông! Rất tiếc là tôi không thể đáp ứng theo yêu của ông được.

- Tại sao?

- Vì tôi cũng sắp về Mỹ rồi.

- Cô cũng là một Việt kiều à?

- Vâng! Tôi cũng mới về Việt Nam theo đoàn du lịch.

Người đàn ông tự xưng là Bá Thông có vẻ thất vọng nãy nê:

- Như vậy là tôi không hoàn thành tâm nguyện của một người rồi.

- Tâm nguyện của ai thưa ông?

- Vợ tôi!

- Vợ ông?

- Phải? Tuy ở nước ngoài, nhưng bà ấy luôn khát khao trở về Tây Nguyên yêu mến của mình.

- Sao bà ấy không cùng ông trở về?

- Bà ấy không đi được.

- Tại sao?

- Vì bà ấy sắp chết rồi.

Thùy Dương kinh hoàng:

- Sắp chết à?

Ông Thông cúi đầu đau khổ:

- Phải! Bà ấy sắp chết, nhưng bà ấy có một tâm nguyện là muốn về Việt Nam thăm lại Tây Nguyên. Vì sức khỏe không cho phép, nên bà ấy ước ao mình có được một bức tranh vẽ lại Tây Nguyên thơ mộng của bà.

- Ông có thể nhờ một họa sĩ khác vẽ cho ông.

Ông Thông lắc đầu:

- Không có một họa sĩ nào có một nét vẽ rất thật lại sống động như cô cả.

Giọng ông như van lơn:

- Thùy Dương! Cô hãy giúp tôi một lần đi. Cô hãy giúp tôi hoàn thành ý nguyện của người sắp chết. Cô nỡ lòng nào mà từ chối sao, Thùy Dương?

Thùy Dương bối rối:

- Nhưng mẹ tôi bệnh. Tôi phải về gấp.

- Mẹ cô bệnh sao?

- Phải! Tôi vừa nhận được điện thoại của bà.

Ông Thông suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng ít nhất cô cũng còn ở lại đây ngày hôm nay. Cô hãy cố giúp tôi đi cô Thùy Dương.

- Nhưng...

- Là một họa sĩ, vẽ một bức tranh thôi đâu có khó khăn gì. Thùy Dương? Cô đừng từ chối nữa mà.

Thùy Dương bối rối nghĩ:

- Nếu không giúp ông ta thì lòng dạ của mình cũng đâu có yên. Thôi thì cố gắng hoàn thành xong rồi cấp tốc về ngay cũng được mà.

- Ông muốn vẽ gì?

Ông Thông mừng quýnh:

- Cô đồng ý giúp tôi rồi phải không?

Thùy Dương gật đầu:

- Ông muốn vẽ gì?

- Rừng, núi, đồi... tất cả những gì của Tây Nguyên.

- Được? Chúng ta đi ngay. Tôi sẽ chọn một vị trí thuận tiện để có thể vẽ một bức tranh theo ý ông.

- Được! Để tôi vác giá vẽ cho cô nghe.

- Cảm ơn ông!

Thùy Dương vội đi ngay mà quên cả việc báo cho Nhật Thanh và Tử Phương hay. Cô không hề hay biết rằng mọi nguy hiểm đang chực chờ mình.